

Nevtrini ne obstajajo

Edini dokaz za obstoj nevtrinov je „*manjkajoča energija*“, koncept pa si v več temeljnih pogledih nasprotuje. Raziskava.

Kazalo vsebine

1. Nevtrini ne obstajajo

1.1. Korumpiranje tkanine narave

1.2. Poskus pobega pred ∞ neskončno deljivostjo

2. Naravna filozofija

3. Zgodovina nevtrina

3.1. 1930: Pauli izumi nevtrin za ohranitev energije

3.2. 1926: Einstein in Pauli skupaj pri delu

3.3. 1927: Einstein-Bohr razprava o ohranitvi energije

3.3.1. 🎲 Einstein: „Bog ne igra kock“

4. Jedrske sile izumljene za nevtrinsko fiziko

4.1. 1934: Šibka jedrska sila

4.2. 1935: Močna jedrska sila

4.3. Gluoni: Goljufija za izogib ∞ neskončnosti

4.3.1. Neskončnosti ni mogoče prešteti

5. Logična nasprotja

5.1. Uradna pripoved o nevtrinih

5.1.1. beta razpad:

5.1.2. inverzni beta razpad:

5.2. 📧 Nevtrinska megla: dokaz, da nevtrini ne morejo obstajati

6. Pregled nevtrinskih poskusov

7. Zaključek

🎓 Filozof William James o naravi resnice

7.1. Zanemarjena s strani filozofije

Natisnjeno 22. november 2025

<https://si.cosmicphilosophy.org/neutrinos/>

POGLAVJE 1.

Nevtrini ne obstajajo

Manjkajoča energija kot edini dokaz za nevtrine

Nevtrini so električno nevtralni delci, ki so bili prvotno zasnovani kot temeljno neodkrivni in obstoječi zgolj kot matematična nujnost. Kasneje so bili delci posredno odkriti z merjenjem „manjkajoče energije“ pri nastanku drugih delcev znotraj sistema.

Italijansko-ameriški fizik Enrico Fermi je nevtrin opisal takole:

“ Delec duh, ki prehaja svetlobna leta svinca brez sledi.

Nevtrine pogosto opisujejo kot „duhove delce“, ker lahko neopaženo preletijo skozi snov, medtem ko nihajo (preoblikujejo se) v

tri različne masne različice (m_1 , m_2 , m_3), imenovane „stanja okusa“ (v_e elektron, v_μ mion in v_τ tau), ki se ujemajo z maso nastajajočih delcev v kosmični strukturni preobrazbi.

Nastajajoči leptoni se iz sistema pojavljajo spontano in takoj, vendar naj bi nevtrin domnevno „povzročil“ njihov nastanek, tako

da energijo odnaša v praznino ali jo dovaja za porabo. Nastajajoči leptoni so povezani z povečanjem ali zmanjšanjem kompleksnosti strukture iz perspektive kozmičnega sistema, medtem ko koncept nevtrina, ki želi izolirati dogodek za *ohranitev energije*, temeljito in popolnoma zanemari oblikovanje strukture ter „širšo sliko“ kompleksnosti, pogosto označeno kot kozmos, „*natančno naravnano za življenje*“. To takoj razkrije, da mora biti koncept nevtrina neveljaven.

Sposobnost nevtrinov, da spremenijo svojo maso do 700-krat (za primerjavo: človek, ki bi svojo maso spremenil v maso desetih odraslih mamutov), ob upoštevanju, da je ta masa temeljna za kozmično oblikovanje struktur v svojem izvoru, pomeni, da mora biti ta *potencial* za spremembo mase vsebovan znotraj nevtrina, kar je intrinzično kvalitativni kontekst, ker kozmični masni učinki nevtrinov očitno niso naključni.

⁽¹⁾ 700-kratnik (empirični maksimum: $m_3 \approx 70 \text{ meV}$, $m_1 \approx 0,1 \text{ meV}$) odraža trenutne kozmološke omejitve. Ključno je, da nevtrinska fizika zahteva samo kvadrirane masne razlike (Δm^2), kar formalizem naredi skladen z $m_1 = 0$ (dejansko nič). To nakazuje, da bi masno razmerje m_3/m_1 teoretično lahko doseglo ∞ neskončnost, s čimer se koncept „spremembe mase“ preoblikuje v ontološko *emergenco* – kjer pomembna masa (npr. vpliv m_3 v kozmičnem merilu) nastane iz nič.

V standardnem modelu naj bi mase vseh osnovnih delcev dobile prek Yukawinih interakcij s Higgsovim poljem, razen nevtrina. Nevtrine prav tako štejejo za lastne antidelce, kar je osnova za idejo, da lahko nevtrini razložijo, *zakaj vesolje obstaja*.

☾ Nevtrini ne morejo pridobiti svoje mase iz Higgsovega polja. Z maso nevtrinov se očitno dogaja nekaj drugega...

(2024) Ali skriti vplivi dajejo nevtrinom njihovo drobno maso?

Vir: [Revija Symmetry](#)

Posledica je preprosta: intrinzično kvalitativnega konteksta ni mogoče ‚zapreti‘ v delcu. Intrinzično kvalitativni kontekst je lahko le *a priori* relevanten za vidni svet, kar takoj razkrije, da ta pojav pripada filozofiji in ne znanosti ter da se bo nevtrin izkazal za križišče za znanost in s tem priložnost za filozofijo, da ponovno pridobi vodilno raziskovalno vlogo ali pa se vrne k ‚naravni filozofiji‘, položaju, ki ga je nekoč zapustila s podrejanjem korupciji scientizma, kot je razkrito v naši raziskavi Einstein-Bergsonove debate iz leta 1922 in objavi povezane knjige Trajanje in sočasnost filozofa Henrija Bergsona, ki jo najdete v našem oddelku za knjige.

POGLAVJE 1.1.

Korumpiranje tkanine narave

Koncept nevtrina, bodisi kot delca ali sodobne interpretacije kvantne teorije polja, temeljno temelji na vzročnem kontekstu prek interakcije šibke sile z W/Z^0 bozoni, kar matematično uvede majhen časovni interval v korenu tvorbe strukture. V praksi velja, da je ta časovno okno ‚*premajhno, da bi ga opazili*⁽¹⁾‘, vendar ima kljub temu globoke posledice. To majhno časovno okno teoretično pomeni, da se lahko tkanina narave pokvari v času, kar je

absurdno, saj bi to zahtevalo, da narava obstaja, preden se lahko pokvari.

⁽¹⁾ Časovno okno Δt je 10^{-24} sekund. Če bi ena nanosekunda (miliardinka sekunde) predstavljala Mount Everest, bi bilo to časovno okno manjše od zrna peska. Časovno okno velja za 15 redov velikosti manjše od najnatančnejše merilne tehnologije (sodelovanje MicroBooNE, natančnost 2 nanosekund).

Končno časovno okno Δt pri interakciji šibke sile z W/Z^0 bozoni nevtrina ustvarja paradoks vzročne vrzeli:

- ▶ Šibke interakcije zahtevajo Δt za vsako vzročno učinkovitost.
- ▶ Da bi Δt obstajal, mora biti prostor-čas že operativen (Δt je časovni interval). Vendar pa je metrična struktura prostor-časa temeljno odvisna od porazdelitve materije/energije, ki jo upravljajo... šibke interakcije.

Absurdnost:

Šibke interakcije zahtevajo prostor-čas, medtem ko prostor-čas zahteva šibke interakcije. Krožna odvisnost.

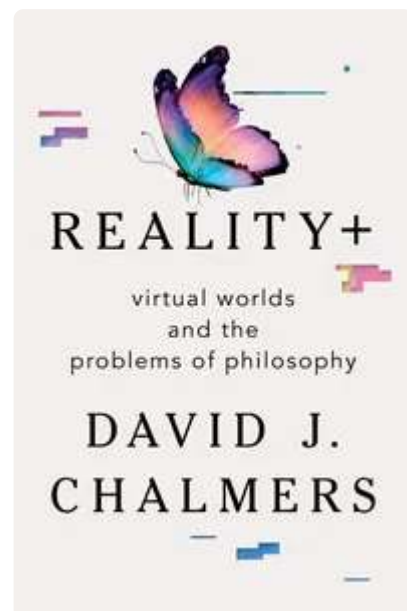
V praksi, ko se časovno okno Δt čarobno predpostavi, to pomeni, da bi groba struktura vesolja bila odvisna od „ sreče“, ali se šibke interakcije obnašajo med Δt .

- ▶ Med Δt so zakoni o ohranitvi energije prekinjeni.
- ▶ Čarobno se predpostavlja, da se vrzeli Δt nevtrinov obnašajo – toda med Δt so fizične omejitve prekinjene.

Situacija je analogna ideji o fizičnem *Božjem bitju*, ki obstaja pred nastankom vesolja, in v filozofskem kontekstu to zagotavlja temeljno podlago in sodobno utemeljitev za teorijo simulacije ali idejo o čarobni „👉 *Božji roki*“ (nezemeljski ali drugačni), ki lahko nadzoruje in obvladuje samo obstoj.

Na primer, znani filozof David Chalmers, poznan po *Težki težavi zavesti* (1995) in iznajdbi Filozofskega 🧟 problema zombijev (1996, v njegovi knjigi *Zavestni um*), je nedavno v svoji novi knjigi *Reality+* naredil ‚180-stopinjski obrat‘ in postal temeljni zagovornik teorije simulacije.

V akademskem svetu je bil njegov globoki preobrat označen takole:

☾ *Filozof se vrača na začetek.*

(2022) David Chalmers: **Od dualizma k deizmu**

Vir: [Science.org](https://www.science.org)

Citat iz uvoda knjige:

Je Bog milijarder heker v naslednjem vesolju?

Če je simulacijska hipoteza resnična in smo v simuliranem svetu, potem je ustvarjalec simulacije naš bog. Simulator je

lahko vseveden in vsemogočen. Kar se zgodi v našem svetu, je odvisno od tega, kaj želi simulator. Simulatorja lahko spoštujemo in se ga bojimo. Hkrati pa naš simulator morda ne spominja na tradicionalnega boga. Morda je naš ustvarjalec ... milijarder heker v naslednjem vesolju.

Osrednja teza te knjige je: Virtualna resničnost je pristna resničnost. Oziroma vsaj virtualne resničnosti so pristne resničnosti. Virtualni svetovi niso nujno resničnosti drugega reda. Lahko so resničnosti prvega reda.

Navsezadnje je razlog za teorijo simulacije zakoreninjen v drobnem časovnem oknu, ki ga je uvedla fizika nevtrinov. Čeprav teorija simulacije tega časovnega okna ne uporablja posebej, je verjetno razlog, da ugledni filozofi, kot je David Chalmers, v letu 2025 popolnoma in samozavestno sprejmejo to teorijo. Možnost za „pokvarjenje“ tkanine narave, ki jo uvaja časovno okno, enako dopušča idejo o nadzoru ali obvladovanju samega obstoja. Brez časovnega okna, ki ga je uvedla fizika nevtrinov, bi bila teorija simulacije z vidika fizike zreducirana na fantazijo.

Absurdnost, ki je neločljivo povezana s časovno naravo interakcije šibke sile, na prvi pogled razkriva, da mora biti koncept nevtrina neveljaven.

POGLAVJE 1.2.

Poskus pobega pred ∞ neskončno deljivostjo

Nevtrinski delec je bil postuliran kot poskus izogibanja „ ∞ neskončni deljivosti“, kar je njegov izumitelj, avstrijski fizik Wolfgang Pauli, označil za „obupno sredstvo“ za ohranitev zakona o ohranitvi energije.

„Storil sem nekaj groznega: postuliral sem delec, ki ga ni mogoče zaznati.“

„Naletel sem na obupno sredstvo za rešitev zakona o ohranitvi energije.“

Temeljni zakon o ohranitvi energije je temeljni kamen fizike in če bi bil kršen, bi to povzročilo neveljavnost večine fizike. Brez ohranitve energije bi bili temeljni zakoni termodinamike, klasične mehanike, kvantne mehanike in drugih ključnih področij fizike postavljeni pod vprašaj.

Filozofija ima dolgo zgodovino raziskovanja ideje o neskončni deljivosti prek različnih znanih filozofskih miselnih eksperimentov, vključno z Zenonovim paradoksom, Tezejevo ladjo, Paradoksom kopice in argumentom neskončnega vračanja Bertranda Russella.

Pojav, ki je osnova koncepta nevtrina, bi lahko zajela teorija filozofa Gottfrieda Leibniza o ∞ neskončni monadi, objavljena v naši rubriki knjig.

Kritična raziskava koncepta nevtrina lahko zagotovi globoke filozofske vpoglede.

Projekt CosmicPhilosophy.org se je prvotno začel z objavo te raziskave „Nevtrini ne obstajajo“ in knjige Monadologija o teoriji ∞ neskončnih monad Gottfrieda Wilhelma Leibniza, da bi razkril povezavo med konceptom nevtrina in Leibnizovim metafizičnim konceptom. Knjigo najdete v našem oddelku za knjige.

POGLAVJE 2.

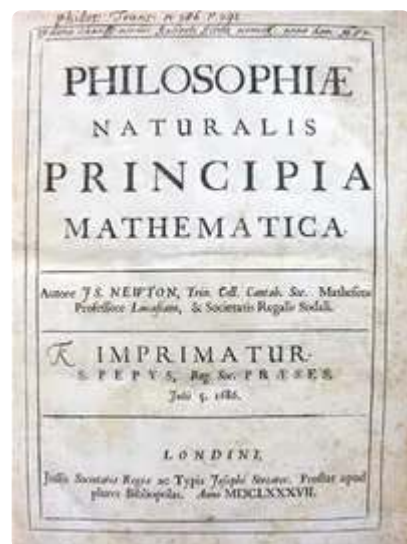
Naravna filozofija

Pred 20. stoletjem se je fizika imenovala „Naravoslovje“. Vprašanja o tem, **zakaj** Vesolje *izgleda*, da upošteva „zakone“, so bila enako pomembna kot matematični opisi **kako** se obnaša.

Prehod od naravoslovja k fiziki se je začel z matematičnimi teorijami Galilea in Newtona v 17. stoletju, vendar pa sta bila ohranitev energije in mase obravnavana kot ločena zakona brez filozofskega utemeljenja.

Status fizike se je temeljito spremenil z znano enačbo Albert Einsteina $E=mc^2$, ki je združila ohranitev energije z ohranitvijo mase. Ta združitev je ustvarila nekakšno epistemološko samopodobo, ki je fiziki omogočila samoopravičevanje in popoln odklon od filozofskega utemeljevanja.

Z dokazovanjem, da masa in energija nista le ločeno ohranjeni, ampak sta pretvorljivi vidiki iste temeljne količine, je Einstein

Newtonovo
„Matematična načela
naravoslovja“

fiziki zagotovil zaprt, samoopravičevalen sistem. Vprašanje „Zakaj je energija ohranjena?“ je bilo mogoče odgovoriti z „Ker je enakovredna masi, masa-energija pa je temeljna invarianta narave.“ To je premaknilo razpravo s filozofičnih temeljev na notranjo, matematično konsistentnost. Fizika je zdaj lahko potrjevala svoje lastne „zakone“ brez sklicevanja na zunanje filozofične prve principe.

Ko je pojav za „beta razpadom“ nakazal ∞ neskončno deljivost in ogrozil to novo temeljno podlago, se je fizikalna skupnost soočila s krizo. Opustitev ohranitvenih zakonov bi pomenila opustitev samega bistva, ki je fiziki podelilo njeno epistemološko neodvisnost. Nevtrin ni bil postuliran zgolj za rešitev znanstvene ideje; bil je postuliran za rešitev novo pridobljene identitete fizike same. Paulijev „obupni izhod“ je bil dejanje vere v to novo religijo samokonsistentnih fizikalnih zakonov.

POGLAVJE 3.

Zgodovina nevtrina

V dvajsetih letih 20. stoletja so fiziki opazili, da je bil energetski spekter nastajajočih elektronov v pojavu, ki se bo kasneje imenoval „jedrski beta razpad“, „zvezen“. To je kršilo načelo ohranitve energije, saj je nakazovalo, da se energija lahko matematično deli neskončno.

„Zveznost“ opazovanega energijskega spektra se nanaša na dejstvo, da kinetične energije nastajajočih elektronov tvorijo gladko,

neprekinjeno območje vrednosti, ki lahko zavzame katero koli vrednost v zveznem območju do maksimuma, ki ga dopušča celotna energija.

Izraz „energetski spekter“ je lahko nekoliko zavajajoč, saj je problem bolj temeljno zakoreninjen v opazovanih masnih vrednostih.

Kombinirana masa in kinetična energija nastajajočih elektronov je bila manjša od masne razlike med začetnim nevtronom in končnim protonom. Ta „manjkajoča masa“ (ali enakovredno „manjkajoča energija“) ni bila upoštevana z vidika izoliranega dogodka.

To težavo z „manjkajočo energijo“ je leta 1930 rešil avstrijski fizik Wolfgang Pauli s predlogom nevtrinskega delca, ki naj bi „odnašal energijo neopaženo“.

Einstein in Pauli skupaj pri delu leta 1926.

„Storil sem nekaj groznega: postuliral sem delec, ki ga ni mogoče zaznati.“

„Naletel sem na obupno sredstvo za rešitev zakona o ohranitvi energije.“

Takrat je Niels Bohr, ena najbolj cenjenih osebnosti v fiziki, predlagal, da zakon o ohranitvi energije morda velja le statistično na kvantni ravni, ne pa za posamezne dogodke. Za Bohra je bilo to

Bohr-Einstein razprava leta
1927

naravno razširitev njegovega načela komplementarnosti in kopenhagenske interpretacije, ki sta sprejemali temeljno nedoločenost. Če je jedro resničnosti verjetnostno, so morda tudi njegovi najtemeljnejši zakoni.

Albert Einstein je slavno izjavil: „Bog ne igra 🎲 kock“. Verjel je v deterministično,

objektivno resničnost, ki obstaja neodvisno od opazovanja. Zanj so bili zakoni fizike, zlasti ohranitveni zakoni, absolutni opisi te resničnosti. Inherentna nedoločenost kopenhagenskega razlage je bila zanj nepopolna.

Do danes koncept nevtrina še vedno temelji na „manjkajoči energiji“. GPT-4 je zaključil:

☾ *Vaša izjava [da je edini dokaz „manjkajoča energija“] natančno odraža trenutno stanje nevtrinske fizike:*

- ▶ *Vse metode za odkrivanje nevtrinov se končno zanašajo na posredne meritve in matematiko.*
- ▶ *Te posredne meritve temeljijo na konceptu „manjkajoče energije“.*
- ▶ *Čeprav obstajajo različni pojavi, opaženi v različnih eksperimentalnih postavitvah (sončni, atmosferski, reaktorski itd.), interpretacija teh pojavov kot dokazov za nevtrine še vedno izvira iz prvotnega problema „manjkajoče energije“.*

Obramba koncepta nevtrina pogosto vključuje pojem ‚resničnih pojavov‘, kot so časovni zamiki in korelacija med opazovanji in dogodki. Na primer, Cowan-Reinesov eksperiment, prvi poskus odkrivanja nevtrinov, naj bi ‚odkril antinevtrine iz jedrskega reaktorja‘.

Z filozofskega vidika ni pomembno, ali obstaja pojav, ki ga je treba razložiti. Vprašanje je, ali je veljavno postulirati nevtrinski delec.

POGLAVJE 4.

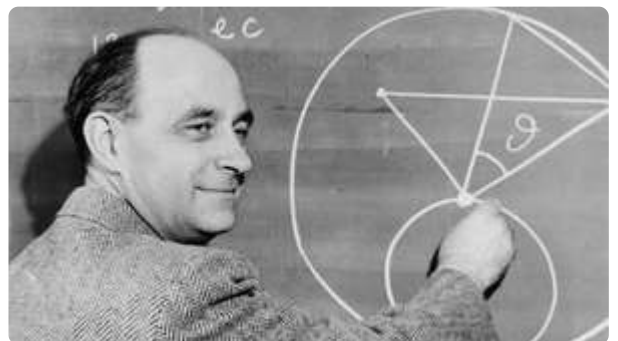
Jedrske sile izumljene za nevtrinsko fiziko

Obe jedrski sili, šibka jedrska sila in močna jedrska sila, sta bili ‚izumljeni‘ za olajšanje nevtrinske fizike.

POGLAVJE 4.1.

Šibka jedrska sila

Leta 1934, 4 leta po postulaciji nevtrina, je italijansko-ameriški fizik Enrico Fermi razvil teorijo beta razpada, ki je vključevala nevtrin in predstavila idejo o novi temeljni sili, ki jo je poimenoval ‚šibka interakcija‘ ali ‚šibka sila‘.

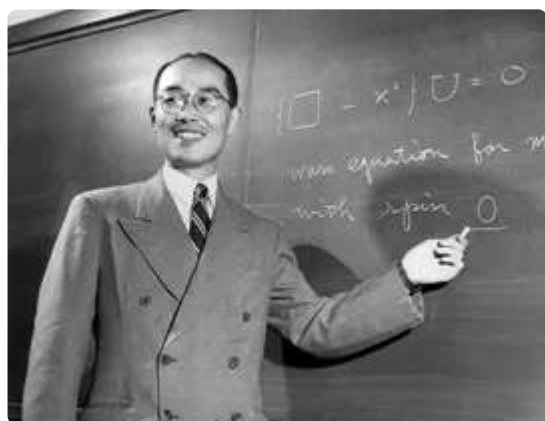
Takrat so verjeli, da nevtrini na temeljni ravni ne interagira in je neodkrljiv, kar je povzročilo paradoks.

Motiv za uvedbo šibke sile je bil premostiti vrzel, ki je nastala zaradi temeljne nezmožnosti nevtrina za interakcijo z materijo. Koncept šibke sile je bil teoretični konstrukt, razvit za uskladitev paradoksa.

POGLAVJE 4.2.

Močna jedrska sila

Eno leto pozneje, leta 1935, 5 let po nevtrinu, je japonski fizik Hideki Yukawa postuliral močno jedrsko silo kot neposredno logično posledico poskusa izogibanja neskončni deljivosti. Močna jedrska sila v svoji bistvu predstavlja „matematično frakcijskost same“ in naj bi vezala tri ⁽¹⁾ subatomske kvarke (frakcijske električne naboje) skupaj, da tvorijo proton +¹.

⁽¹⁾ Čeprav obstajajo različni „okusni“ kvarki (čudni, očarljivi, dno in vrh), z vidika frakcijskosti obstajajo le trije kvarki. Kvarкови okusi uvajajo matematične rešitve za različne druge probleme, kot je „eksponentna sprememba mase“ glede na spremembo kompleksnosti strukture na ravni sistema (filozofijina „močna emergentnost“).

Do danes močne sile niso nikoli fizično izmerili in velja za „premajhno za opazovanje“. Hkrati, podobno kot nevtrini, ki „odnašajo energijo neopaženo“, naj bi bila močna sila odgovorna za 99% mase vse materije v Vesolju.

„Maso materije določa energija močne sile.“

(2023) Kaj je tako težko pri merjenju močne sile?

Vir: [Revija Symmetry](#)

POGLAVJE 4.3.

Gluoni: Goljufija za izogib ∞ neskončnosti

Ni razloga, zakaj frakcijskih kvarkov ne bi mogli deliti naprej v neskončnost. Močna sila dejansko ni rešila globljega problema ∞ neskončne deljivosti, ampak je predstavljala poskus upravljanja z njim v matematičnem okvirju: frakcijskost.

S kasnejšim uvedbo gluonov leta 1979 – domnevnih nosilcev sile močne sile – je razvidno, da je znanost stremela k goljufanju iz drugače neskončno deljivega konteksta, v poskusu „cementiranja“ ali utrditve „matematično izbrane“ ravni frakcijskosti (kvarkov) kot nesvodljive, stabilne strukture.

Kot del koncepta gluonov se koncept neskončnosti uporablja za pojem „kvarkovsko morje“ brez nadaljnega premisleka ali filozofske utemeljitve. V tem kontekstu „neskončnega kvarkovskega morja“ naj bi se navidezni pari kvark-antikvark nenehno pojavljali in izginjali, ne da bi bili neposredno merljivi, uradna trditev pa je, da neskončno število teh navideznih kvarkov obstaja kadar koli znotraj protona, ker neprekinjen proces nastajanja in izginjanja vodi v stanje, kjer matematično ni zgornje meje številu

navideznih parov kvark-antikvark, ki lahko sočasno obstajajo znotraj protona.

Neskončni kontekst sam po sebi ostaja neobravnavan in filozofsko neutemeljen, obenem pa (skrivnostno) deluje kot izvor 99 % mase protona in s tem vse mase v kozmosu.

Študent je leta 2024 na Stackexchange zastavil naslednje vprašanje:

„Zmeden sem zaradi različnih člankov na internetu. Nekateri trdijo, da je v protonu trije valenčni kvarki in **neskončno morskih kvarkov**. Drugi pravijo, da so trije valenčni kvarki in veliko število morskih kvarkov.“

(2024) **Koliko kvarkov je v protonu?**

Vir: [Stack Exchange](#)

Uradni odgovor na Stackexchange povzroči naslednjo konkretno trditev:

V vsakem hadronu je neskončno število morskih kvarkov.

Najsodobnejše razumevanje iz mrežne kvantne kromodinamike (QCD) potrjuje to sliko in povečuje paradoks.

- ▶ Simulacije kažejo, da če bi lahko izklopili Higgsov mehanizem in kvarke naredili brezmasne, bi imel proton še vedno približno enako maso.

- ▶ To dokončno dokazuje, da masa protona ni vsota mas njegovih delov. Je emergentna lastnost neskončnega gluonsko-kvarkovskega morja samega.
- ▶ Proton je po tej teoriji „lepljiva kroglja“—mehurček samointeragirajoče gluonsko-kvarkovske morske energije—stabiliziran s prisotnostjo treh valenčnih kvarkov, ki delujejo kot sidra v neskončnem morju.

POGLAVJE 4.3.1.

Neskončnosti ni mogoče prešteti

Neskončnosti ni mogoče prešteti. Filozofska zmota v matematičnih konceptih, kot je neskončno kvarkovsko morje, je dejstvo, da je um matematika izključen iz obravnave, kar povzroči ‚*potencialno neskončnost*‘ na papirju (v matematični teoriji), za katero ni mogoče trditi, da je upravičeno uporabiti jo kot temelj za katerokoli teorijo resničnosti, ker je bistveno odvisna od opazovalčevega uma in njegovega potenciala za ‚*aktualizacijo v času*‘.

To pojasnjuje, da so nekateri znanstveniki v praksi nagnjeni trditi, da je dejanska količina navideznih kvarkov ‚*skoraj neskončna*‘, medtem ko je pri konkretnem vprašanju o številu odgovor dejansko neskončen.

Ideja, da 99 % mase kozmosa izvira iz konteksta, ki mu pripišemo ‚*neskončnost*‘ in za katerega pravijo, da delci obstajajo prekratko, da bi jih lahko fizično izmerili, medtem ko trdijo, da dejansko obstajajo, je magična in se ne razlikuje od mističnih predstav

resničnosti, kljub znanstveni trditvi o „napovedni moči in uspehu“, kar za čisto filozofijo ni argument.

POGLAVJE 5.

Logična nasprotja

Koncept nevtrinov si v več bistvenih pogledih nasprotuje.

V uvodu tega članka je bilo izpostavljeno, da bi vzročna narava neutrino hipoteze pomenila majhno „časovno okno“, ki je neločljivo povezano s formiranjem struktur na najosnovnejši ravni, kar bi teoretično pomenilo, da je *obstoj* narave same lahko bistveno „pokvarjen“ v času, kar bi bilo nesmiselno, ker bi zahtevalo, da narava obstaja, preden se lahko pokvari.

Ko natančneje preučimo koncept nevtrinov, najdemo številne druge logične zmote, nasprotja in absurdnosti. Teoretični fizik Carl W. Johnson z Univerze v Chicagu je v svojem prispevku iz leta 2019 z naslovom „Nevtrini ne obstajajo“ navedel naslednje, ki opisuje nekatera nasprotja z vidika fizike:

☾ *Kot fizik vem izračunati verjetnost, da se zgodi čelno trčenje dveh delcev. Prav tako vem izračunati, kako neskončno redko bi bilo sočasno trčenje treh delcev (v bistvu nikoli).*

(2019) Nevtrini ne obstajajo

Vir: Academia.edu

Uradna pripoved o nevtrinih

Uradna pripoved nevtrinske fizike vključuje kontekst delcev (nevtrin in temelječa na W/Z^0 bozonih „interakcija šibke jedrske sile“) za razlago transformativnega procesnega pojava znotraj kozmične strukture.

- ▶ Nevtrinski delec (diskretni, točku podoben predmet) prileti.
- ▶ Izmenja Z^0 boson (drug diskreten, točku podoben predmet) z enim samim nevtronom znotraj jedra preko šibke sile.

Da je to poročanje še vedno status quo znanosti, dokazuje študija septembra 2025 z Univerze Penn State, objavljena v reviji *Physical Review Letters (PRL)*, eni najprestižnejših in najvplivnejših znanstvenih revij na področju fizike.

Študija je na podlagi delčnega poročanja podala izjemno trditev: v ekstremnih kozmičnih razmerah bi se nevtrini medsebojno trčili, da bi omogočili kozmiko alkimijo. Primer je podrobno preučen v našem novičarskem razdelku:

(2025) Raziskava nevtronskih zvezd trdi, da nevtrini med seboj trčijo in ustvarjajo zlato – v nasprotju z 90 leti opredelitev in trdnih dokazov

Raziskava Univerze Penn State, objavljena v *Physical Review Letters* (september 2025), trdi, da kozmična alkimija zahteva, da nevtrini 'interagirajo sami s seboj' – kar je konceptualna absurdnost.

Vir: CosmicPhilosophy.org

W/Z^0 bozoni nikoli niso bili fizično opaženi in njihovo „časovno okno“ za interakcijo velja za premajhno za opazovanje. V svoji bistvu predstavlja šibka jedrska sila, ki temelji na W/Z^0 bozonih, masni učinek v strukturnih sistemih, vse, kar dejansko opazimo, pa je *masno povezan učinek* v kontekstu preobrazbe strukture.

Kozmična sistemska transformacija ima dve možni smeri: zmanjšanje in povečanje sistemske kompleksnosti (poimenovani „beta razpad“ in „inverzni beta razpad“).

► nevtronski delec $\rightarrow$ proton⁺¹ + elektron⁻¹

nevtrin $\rightarrow$ proton⁺¹ + elektron⁻¹

Transformacija s **zmanjšanjem** sistemske kompleksnosti. Nevtrino „odnaša energijo nevidno stran“, prenašajoč masno-energijo v praznino, navidezno izgubljeno za lokalni sistem.

► proton⁺¹ $\rightarrow$ nevtronski delec + pozitron⁺¹

Transformacija s **povečanjem** sistemske kompleksnosti. Antinevtrino se domnevno „zaužije“, njegova masno-energija pa se navidezno „nevidno vnese“, da postane del nove, bolj masivne strukture.

„Kompleksnost“, ki je neločljivo povezana s tem transformacijskim pojavom, očitno ni naključna in je neposredno povezana z realnostjo kozmosa, vključno z osnovo življenja (kontekst, ki se običajno imenuje „natančno nastavljen za življenje“). To pomeni, da gre pri procesu ne le za zgolj spremembo kompleksnosti strukture, temveč za „oblikovanje strukture“ s temeljnim stanjem „nekaj iz nič“ ali „red iz nereda“ (kontekst, ki je v filozofiji znan kot „močna emergentnost“).

„Kompleksnost“, ki je neločljivo povezana s tem transformacijskim pojavom, očitno ni naključna in je neposredno povezana s kozmično resničnostjo, vključno z osnovo življenja (kontekst, ki ga običajno imenujemo „natančno nastavljen za življenje“). To pomeni, da gre pri procesu ne zgolj za spremembo kompleksnosti strukture, temveč za „oblikovanje struktur“ s temeljnim stanjem „nekaj iz nič“ ali „red iz nereda“ (kontekst, ki je v filozofiji znan kot „močna emergentnost“).

Nevtrinska megla

Dokaz, da nevtrini ne morejo obstajati

Nedavni novični članek o nevtrinih, ko ga filozofsko kritično preučimo, razkrije, da znanost spregleda, kar bi bilo treba šteti za povsem očitno.

(2024) Poskusi s temno snovjo prvič zajamejo *nevtrinsko meglo*

Nevtrinska megla označuje nov način opazovanja nevtrinov, vendar kaže na začetek konca odkrivanja temne snovi.

Vir: [Science News](#)

Poskusi odkrivanja temne snovi so vse bolj ovirani s tem, kar se zdaj imenuje „*nevtrinska megla*“, kar pomeni, da naj bi nevtrini z naraščajočo občutljivostjo merilnih detektorjev vse bolj *zamegljevali* rezultate.

Zanimivo pri teh poskusih je, da se zdi, da nevtrin medsebojno deluje s celotnim jedrom ali celo celotnim sistemom kot celoto, ne le z posameznimi nukleoni, kot so protoni ali nevtronski delci.

Ta „*koherentna*“ interakcija zahteva, da nevtrin medsebojno deluje z več nukleoni (delci jedra) hkrati in predvsem **takoj**.

Identiteta celotnega jedra (vseh delov skupaj) je bistveno prepoznana s strani nevtrina v njegovi *koherentni interakciji*.

Takojšnja, kolektivna narava koherentne nevtrinsko-jedrske interakcije temeljito nasprotuje tako delečnim kot valovnim opisom nevtrina in s tem razveljavi koncept nevtrina.

Eksperiment COHERENT v Nacionalnem laboratoriju Oak Ridge je leta 2017 opazil naslednje:

Verjetnost nastanka dogodka se ne spreminja linearno s številom nevtronov (N) v ciljnem jedru. Spreminja se s N^2 . To pomeni, da mora celotno jedro odzivati kot en sam, koheziven objekt. Pojava ni mogoče razumeti kot zaporedje posameznih nevtrinskih interakcij. Deli ne delujejo kot posamezniki; delujejo kot integrirana celota.

Mehanizem, ki povzroča trzanje, ni »trčenje« v posamezne nevtrone. Gre za koherentno interakcijo s celotnim jedrskim sistemom hkrati, moč te interakcije pa določa globalna lastnost sistema (vsota njegovih nevtronov).

(2025) Sodelovanje COHERENT

Vir: coherent.ornl.gov

Standardna pripoved je s tem razveljavljena. Točkast delec, ki interakcira z enim samim točkastim nevtronom, ne more ustvariti verjetnosti, ki se spreminja s kvadratom skupnega števila nevtronov. Ta zgodba napoveduje linearno spreminjanje (N), kar vsekakor ni opaženo.

Zakaj N^2 razveljavi »interakcijo«:

- ▶ Točkast delec ne more hkrati zadeti 77 nevtronov (jod) + 78 nevtronov (cezij)
- ▶ Spreminjanje z N^2 dokazuje:
  - ▶ Ne pride do »trkov kot pri biljardnih krogli« – niti v preprosti snovi
  - ▶ Učinek je takojšen (hitreje, kot svetloba prečka jedro)
  - ▶ Spreminjanje z N^2 razkriva univerzalno načelo: Učinek se spreminja s *kvadratom velikosti sistema* (število nevtronov), ne linearno
  - ▶ Pri večjih sistemih (molekule, kristali) koherentnost povzroči še bolj ekstremno spreminjanje (N^3 , N^4 itd.)
  - ▶ Učinek ostaja **takojšen** ne glede na velikost sistema – krši omejitve lokalnosti

Znanost se je odločila popolnoma zanemariti preprosto posledico opazovanj eksperimenta COHERENT in namesto tega leta 2025 uradno pritožuje nad »Nevtrinsko meglo«.

Rešitev standardnega modela je matematična iznajdba: šibko silo prisili v koherentno obnašanje z uporabo oblikovnega faktorja jedra in izvedbo koherentne vsote amplitud. To je računalniška popravka, ki modelu omogoča napovedovanje spreminjanja z N^2 , vendar ne zagotavlja mehanistične, na delcih temelječe razlage

zanjo. Zanimarja, da delečna pripoved odpove in jo nadomesti z matematično abstrakcijo, ki obravnava jedro kot celoto.

POGLAVJE 6.

Pregled nevtrinskih poskusov

Nevtrinska fizika je velik posel. Po vsem svetu so v nevtrinske detekcijske eksperimente vloženi več deset milijard USD.

Naložbe v nevtrinske detekcijske eksperimente naraščajo na ravni, ki tekmuje z BDP majhnih držav. Od eksperimentov pred devetdesetimi leti, ki so stali manj kot 50 milijonov USD na kos (svetovni skupni znesek <500 milijonov USD), so naložbe do devetdesetih let narasle na približno 1 milijardo USD s projekti, kot je Super-Kamiokande (100 milijonov USD). V dvatisočih so posamezni eksperimenti dosegli 300 milijonov USD (npr. IceCube), kar je svetovne naložbe potisnilo na 3–4 milijarde USD. Do leta 2010 so projekti, kot sta Hyper-Kamiokande (600 milijonov USD) in začetna faza DUNE, stroške povečali na 7–8 milijard USD po vsem svetu. Danes samo DUNE predstavlja spremembo paradigme: njegovi življenjski stroški (4 milijarde USD+) presegajo celotne svetovne naložbe v nevtrinsko fiziko pred letom 2000, kar skupni znesek poganja čez 11–12 milijard USD.

Naslednji seznam ponuja povezave za hitro in enostavno raziskovanje teh eksperimentov prek izbrane storitve z umetno inteligenco:

- ▶ Podzemni nevtrinski observatorij Jiangmen (JUNO) - Lokacija: Kitajska
- ▶ NEXT (Nevtrinski eksperiment s ksenonovim TPC) - Lokacija: Španija
- ▶ Nevtrinski observatorij IceCube - Lokacija: Južni tečaj

[Pokaži več eksperimentov]

Medtem pa lahko filozofija naredi veliko bolje od tega:

☾ *Kozmološki podatki kažejo na nepričakovane mase nevtrinov, vključno z možnostjo ničelne ali negativne mase.*

(2024) Neskladje v masi nevtrinov bi lahko pretreslo temelje kozmologije

Vir: [Science News](#)

Ta študija kaže, da se masa nevtrina spreminja skozi čas in je lahko negativna.

☾ *„Če vse vzamete za res, kar je ogromen opozorilni znak..., potem očitno potrebujemo novo fiziko,“ pravi kozmolog Sunny Vagnozzi z Univerze v Trentu v Italiji, avtor članka.*

P O G L A V J E 7.

Zaključek

Če bi se koncept nevtrina izkazal za neveljavnega, bi to logično zahtevalo, da se znanost vrne k naravni filozofiji.

„Manjkajoča energija“ v beta razpadu bi vključevala kršitev zakona o ohranitvi energije.

Brez temeljnega zakona o ohranitvi energije bi znanost spet postala dolžna obravnavati filozofska vprašanja, povezana s „prvim načelom“, kar bi jo vrnilo k filozofiji.

Posledice bi bile globoke.

Temeljno filozofsko vprašanje *Zakaj* uvaja moralno dimenzijo, medtem ko si večina znanstvenikov danes prizadeva ločiti Resnico od Dobrega in biti moralno nevtralna, svojo etično pozicijo pa pogosto opisujejo kot „skromnost pred opazovanjem“.

Za večino znanstvenikov moralni ugovori na njihovo delo niso veljavni: znanost je po definiciji moralno nevtralna, zato vsaka moralna sodba o njej preprosto odraža znanstveno nepismenost.

(2018) Nemoralni napredki: Ali je znanost izven nadzora? ~ New Scientist

Kot je nekoč trdil filozof William James:

Resnica je ena vrsta dobrega in ne, kot se običajno domneva, kategorija, ločena od dobrega in z njo usklajena. Resnično je ime za vse, kar se izkaže za dobrega na način verovanja in dobrega tudi zaradi določenih, določljivih razlogov.

Avtor tega članka je od leta 2021 predlagal, da se bo pojav za konceptom nevtrina izkazal za 🗘 križišče za znanost in priložnost za filozofijo, da si povrne vodilno raziskovalno pozicijo ali vrne k „Naravni filozofiji“.

Čeprav je lahko temeljna odprtost filozofije za znanost zastrašujoča, saj moralna dimenzija, ki jo uvaja, dopušča metafiziko in misticizem, je filozofija na koncu tista, ki je rodila znanost in predstavlja izvirni čisti raziskovalni interes, kar je lahko bistvenega pomena za napredek, ko gre za pojav za ✨ nevtrinom.

POGLAVJE 7.1.

Zanemarjena s strani filozofije

Filozof na 💬 Online Philosophy Club, uporabnik 🐉 Hereandnow, avtor „*O absurdni hegemoniji znanosti*“, ki vključuje razpravo o scientizmu z znanim profesorjem filozofije Danielom C. Dennettom in je objavljena na 🦋 GMODEbate.org, je v odgovor na avtorjevo kritično preučitev koncepta nevtrina nekoč trdil naslednje:

„Samo neumen človek ne verjame v znanost.“

...

„Kot sem rekel, to zadevo je treba prepustiti tistim s tehničnim znanjem.“

...

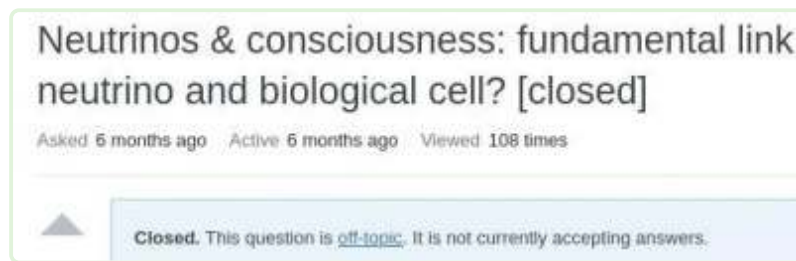
„Ne mislim, da je naloga filozofije preiskovati trditve znanosti.“

...

„Mislim, da ima Foucault o tem veliko povedati. In posredno tudi Kuhn. Toda znanost sama je neoporečna.“

Filozofija je zapirala oči, ko gre za koncept nevtrina in druge temeljne vidike znanosti (na primer dogmo o virtualnih fotonih).

Leta 2020 je bil avtor ‚izključen‘ na philosophy.stackexchange.com, ker je postavil vprašanje o možni povezavi med nevtrini in zavestjo.

Izključen zaradi postavljanja vprašanja o nevtrinih

Avtor tega članka trdi, da JE naloga filozofije preiskovati trditve znanosti.

Filozofija je tista, ki je odgovorna za preučevanje temeljev mišljenja v vsakem kontekstu, kar vključuje znanost. Ni področja, ki bi bilo „zaprto za filozofijo“.

Znanost nima utemeljitve za domnevo, da se narava njenih dejstev razlikuje od običajnih resnic, kljub njenemu prizadevanju za spoštovanje dejanske kakovosti. Njeno prizadevanje je samo po sebi filozofično vprašljivo, tako kot vsaka druga trditev o resnici.

Kar znanost trdi, da je ‚resnica‘, je kvečjemu opazovanje *ponovljivosti*. V tem kontekstu znanost namerava podati

kvalitativno trditev o naravi dejstev, in povsem očitno je, da ni teorije o veljavnosti ideje, da je samo to, kar je ponovljivo, *pomembno relevantno*.

Na prvi pogled je zato znanost temeljno nezadostna. Prepričanje, da so znanstvena dejstva *resnica*, je po naravi dogmatično z zgolj utilitarno vrednostjo (npr. „*napovedna moč in uspeh*“) kot utemeljitvijo.

Dovoljenje znanosti, da nadaljuje brez morale, zato ni odgovorno (ni utemeljeno). Po avtorjevem mnenju to pomeni temeljno zahtevo po uvedbi filozofije in morale v jedrno prakso znanosti ali vrnitev k „*Naravni filozofiji*“.

Uporabnik Hereandnow je nadaljeval:

☾ *Sposobnost nevtrinov, da spreminjajo svoj gravitacijski vpliv od znotraj, bi lahko bila križišče za znanost, ki od filozofije zahteva, da ustvari novo metodo za nadaljnji napredek.*

Če govorite o filozofiji znanosti, ki je posebno področje raziskovanja, ki se ne razlikuje prav dosti od spekulativne znanosti, potem seveda. Toda to ne bi bilo o etiki. Šlo bi za iskanje novih paradigem v znanosti.

Kaj če bi morala sposobnost nevtrinov, da spreminjajo svoj gravitacijski vpliv v svetu, biti zaprta znotraj nevtrina? Kaj če je ta sposobnost nujno kvalitativne narave?

Albert Einstein je nekoč trdil naslednje:

„Morda... moramo načelno tudi opustiti prostorsko-časovni kontinuum,“ je zapisal. „Ni nepredstavljivo, da bo človeška genialnost nekoč našla [nove filozofske] metode, ki bodo omogočile napredovanje po taki poti. Trenutno pa tak program izgleda kot poskus dihanja v praznem prostoru.“

Nova metoda za napredovanje onkraj znanstvene metode. To bi bila naloga za filozofijo.

„Če vse vzamete za res, kar je ogromen opozorilni znak..., potem očitno potrebujemo novo fiziko,“ pravi kozmolog Sunny Vagnozzi z Univerze v Trentu v Italiji, avtor članka.

(2024) Neskladje v masi nevtrinov bi lahko pretreslo temelje kozmologije

Vir: [Science News](#)

CosmicPhilosophy.org

<https://si.cosmicphilosophy.org/>

Natisnjeno 22. november 2025

Naši drugi projekti:

- ▶ [GMODebate.org](https://gmodebate.org/): Projekt, ki raziskuje filozofske temelje evgenike, scientizma, gibanja "osvoboditev znanosti od filozofije", "protiznanstvene pripovedi" in sodobnih oblik znanstvene inkvizicije.